

ANTON PANN

POVEȘTEA VORBEI ȘI NASTRATINHOCEA

CU ILUSTRĂȚIUNI DE A. ILIESCU

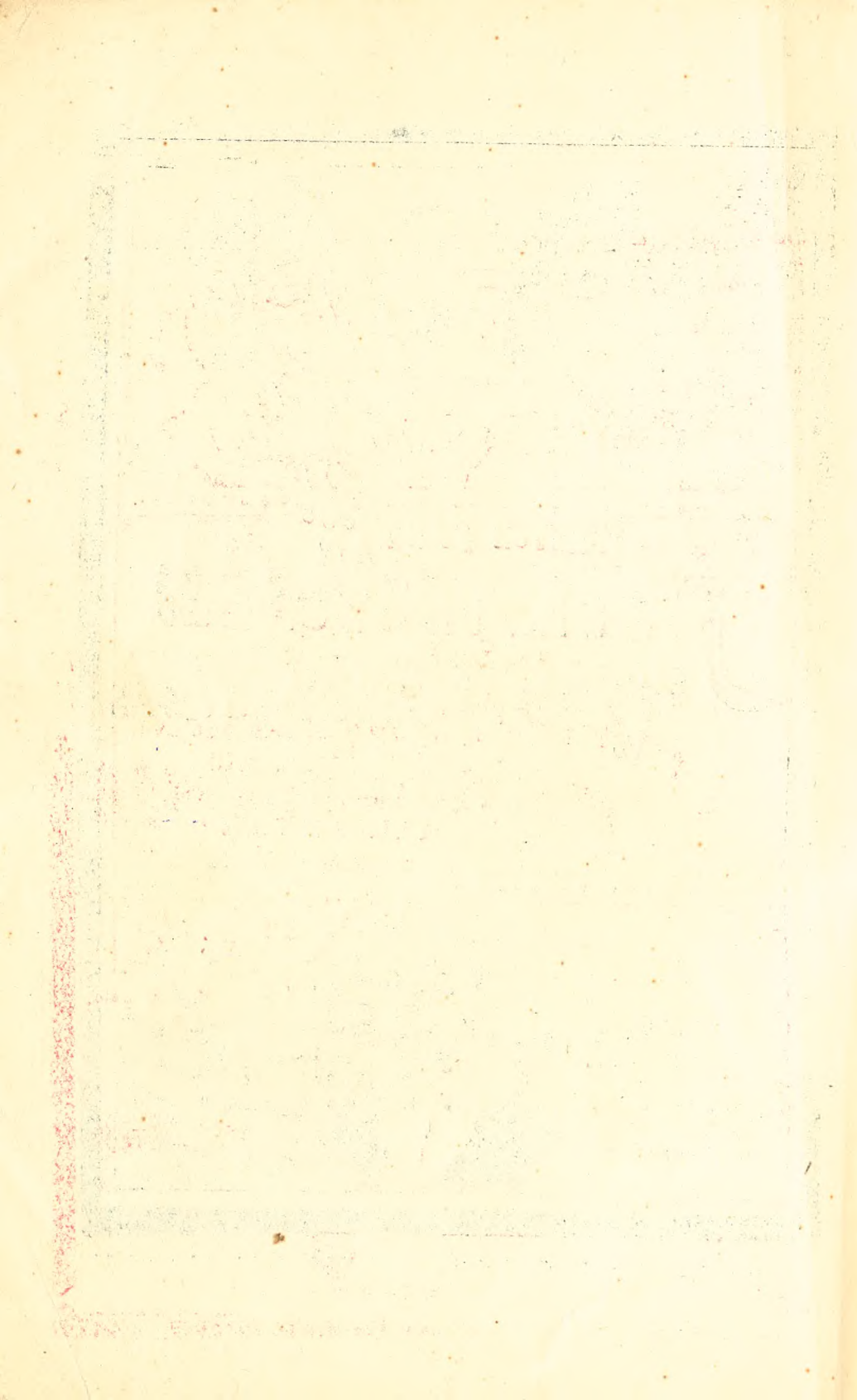
ȘI CU O PREFERĂ DE

M. MIHĂILEANU.

București, - Editura Librăriei H. STEINBERG & Fiul - Str. Lipscani, 94.

PREȚUL LEI 20,-

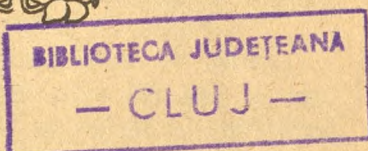
ANTON PANN

POVESTEA VORBEI

ȘI

NASTRATIN HOGEA

Cu ilustrațiuni de A. ILIESCU
Și cu o prefață de M. MIHĂILEANU
PROFESOR

553.441

BUCUREȘTI
EDITURA LIBRĂRIEI H. STEINBERG & Fiul

1925

553441M

ANTON PANA

POVESTEA VORBEI

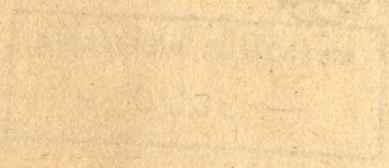

BUCUREȘTI

Atelier de arte grafice „Providența” H. Steinberg & Fiul
26, strada Sft. Vineri, 26

Ca instituție de A. IURECU
și ca a instituției de M. M. HĂLEANU
BUCUREȘTI

BUCUREȘTI
ATLIER DE ARTE GRAFICE H. STEINBERG & FIUL

ISPRĂVILE A TREI HAIMANALE

Povestesc că într'o vreme, dar nu se ştie'n ce ani,
Că'ntr'un oraş oarecare ar fi fost nişte golani,
Bagabonţi, crai, haimanale, ş'alt orcum vreţi să'i numiţi,
Oameni fără căpătaie, şarlatani neprocopsiţi ;
Erau de aceia de carii părinţii că îi iubesc
li ţin tot pe lângă dânşii, şi la pieptul mumei cresc,
Lăsându'i într'a lor voie până se fac mari, ştregari,
Ş'ajung în cele din urmă desfrânaţilor stegari,
Că în loc să se apuce de negoţ sau meşteşug,
Ei p'alţi asemeni cu dânşii găsind, fac prieteşug
Şi apuc prin mahalale împreună înhăitaţi,
Umblă, miroase pe uliţi ca nişte înverşunaţi,
Orce zboară li se pare că îl vor putea mânca,
Intind felurite curse în mână a'l apucă ;
Răsipesc fără de milă părintescul lor rămas.
Dau, până numai în piele şi în cămaşe se las'
Apoi rămâind goi puşcă, or măcar şi îmbrăcaţi,
Neavând ce să mai toace, după cum erà'nvăţaţi,
Or se apucă de hoţie, or de înşelătorii
Şi'n cele din urmă intră în ocne şi puşcării,
De astfel de caractere erà ş'aceşti trei golani,
Marţafoi poniţi spre rele şi pe faţă hoţomani,
A cărora istorie vrem aici s'o povestim,

Care, precum ni se pare, nu strică ca să o știm,
 Că vom vedea'n haine bune niște oameni îmbrăcați
 Umblând cu meșteșugire și 'nșelând lumea prin piață.
 Intr'o zi ei se adună și 'ncep a se întrebá.
 Cum și ce fel să înșele acum iar pe cineva ?

Așa zice din ei unul : — Eu de pește îngrijesc,
 Al doilea zice iarăși : — Și eu untdelemn gălesc,
 Iar al treilea răspunse : — Dacă e așa dar,
 Eu trebuie să iau pâine orcum de la vr'un brutar.
 — Dar pentru vin ce vom face ? întrebă unul din ei.
 — N'ai grije, răspunse altul, îți gălesc cât vrei să bei,

Deci plecând cel pentru pâine, și trei parale având,
 Merge la brutar cu ele și le dă'n mână'i zicând :
 — Poftim aceste parale, datoria să'ți plătesc,
 Și pentru că avul credit, îți prea foarte mulțumesc,
 Intrebă brutarul ? — Ce fel? dator când îmi rămaseși ?
 — Nu știi alaltăeri (zice) o pâine când îmi dădeși ?

S'asupra'mi neavând parale de tot ca să 'ți-o plătesc
 Ți-am zis mâine sau poimâine cusurul ți-l împlinesc.
 Brutarul se gândi'n sine: Ce știi?... poate i-oi fi dat,
 Și, pre cum se vede treaba, nu țiu mințe, am uitat :
 Dar bravo! om drept săracul, cu frica lui Dumnezeu
 O datorie uitată plăti fără ca să'i cer eu.
 După ce dete parale acela, chip a-i plăti.
 Și puțin încoaci-încolo după ce se învârti,

Veni la brutarul iarăși, se făcu a cumpără.
 Fără să aibă în pungă măcar o chioară para,
 Zice către dânsul: Frate! Eu azi, cu grabă plecând,
 Am uitat pe masă punga, niște socoteli făcând
 Ci te rog iarăși fă bine și'mi dă în credit trei pâin
 Și mâini de dimineață îți dau paralele'n mâini.
 — Bucuros, zise brutarul, mă'ncrez la un om cinstit,
 Că văz ceia ce uitaseră ai venit și mi-ai plătit.
 Așa brutarul se'nșeală c'uneltitul meșteșug,
 Nu'i da prin gând c'o să'i joace un astfel de vicleșug.
 Cel cu undelemnul iară, un mare urcior luând
 Și pe gură un burete înlăuntru lui băgând,
 Se duse la băcănie cu dânsul nu mai decât
 Și poruncește să-l umple cu undelemn până'n gât;
 După ce-l umple băcanul, el atunci cu grai semeț
 Ii întreabă ca să-i spuie cum îl vinde? cu ce preț?
 — Prețul, răspunse băcanul, chiar să știi și singur poți.
 Trei lei îi este ocaua, precum îl vindem la toți.
 — Trei lei? acesta îi zice, toarnă'l înapoi nu'l iau,
 Cu așa preț nici odată n'am cumpărat, nici nu'ți dau:
 Îți dau doi lei jumătate pe oca de 'l dai să 'mi spul,
 — Nu poci mai jos îi răspunse, mai bine 'napoi îl pul;
 Și zicând acestea 'ndată la 'ntors cu fundul în sus.
 De necaz multe zicându-i, înapoi în chiup l'a pus;
 Atuncea 'nșelătorul luând ulciorul s'a 'ntors
 Și spărgându-l, din burete destul untdelemn a stors.
 Al treilea, ca și cei-lalți în pescărie mergând
 Și la un loc un crap mare ca de opt oca văzând
 Porunci (ca un om mare) să 'l atârne la cântar;
 După ce 'l cântări zise: — Acum să faci bine dar,
 Să 'mi dai un om să mi-l ducă acasă să'i și plătesc,
 Fiindcă n'am bani la mine atâția câți trebuiesc.
 Pescarul: — Bucuros, zise. Și îi dete un fecior,
 Spuind câți lei să'i răspunză, cel gândit de negustor,
 Luând peștele feciorul ș'abia ducându-l de greu,
 Merge după el în cur ea unuia arhieru.
 Și aci 'ntr'un loc oprindu-l, îi zise: — Stai puțințel.

Să mă duc să spui în casă câți bani să-ți dea pentru el.
Rămâind sluga afară, el intră la arhiereu,
Și zise: — Venij, prea sfinte, cu un biet frate al meu,
Să-ți faci pomană cu dânsul vr'o moliftă să-i citești,
Că prea mult se bântuiește de supărări diavolești;

Alte răutăți nu face, nici nu dă cu bolovani,
Ci tot vorbește de pește, și se ceartă, cere bani.
Îi zise arhiereul: — Unde e ? adu-l aici,
Și sluga mea ca să-l ție să vină 'n casă să-i zici.
Pescarul biet, ca tot prostul, în casă dacă intră,
De câteva vorbe groase ca să i zică se păstră,
Și'ndată; — Părinte ! zise, hai mai curând de 'mi dați bani,

Că n'o să stau eu aicea, să vă aștept zece ani!
 Ți-a spus peștele cât face? este tocmai opt oca,
 'Mi-am rupt mâinele cu dânsul, dar erà proaspăt, mișca.
 Cuviosul om crezuse, că'n adevăr e nebun,
 Și chemând doi inși îndată, iau cu sila, jos îl pun,
 Cere 'n grab un moliftelnic și 'ncepe a-i citi.
 Iar pescarul striga tare peștele a i-l plăti:
 Pe care neascultându-l, îl ținură jos, mereu,

Până'i citi o grămadă bătrânul arhieru,
 Apoi afară scoțându-l, el iar bani cerând strigă.
 Iar slugile îi ziseră să tacă că-l vor lega
 Atunci pescarul se 'ntoarse la scaunul său necăjit
 Si spusé că pentru plată o moliftă i-a citit.
 Iar acel amăgitorul, luând peștele porni
 Si mergând cât mai degrabă cu ceilalți se întâlni,
 Șfătuiră împreună cum și ce fel a-l găti.
 Si vreun meșteșug iarăși pentru vin a uhelti.
 Așa cu toți deodată la un cârciumar mergând,
 Li deteră 'n mână toate, învățându-l și zicând
 Crapul să'l curețe bine, să'l creșteze frumușel,

Să-i puie piper și sare, ș'undelemnul peste ei,
 Și cu o tavă să'l ducă să se frigă la cuptor.
 În loc de apă turnându-i pe deasupra vinșor,
 Și că ei, ceva prin piață, până se vor învârti.
 O să vie să mănânce, după se se va găfi
 După ce dar s'a fript crapul, câteși trei s'au adunat,
 Și s'au așezat în odaie la un chef îndelungat ;
 Vin, rachiu, pelin băură, până când n'au mai putut,

Și când voiră să plece socoteala au cerut :
 Stăpânul dând socoteala unui băiat ce-l aveà
 Il trimese în odăe zicând atâți lei să dea.
 Dând băiatul socoteala, ei pe loc s'au apucat
 Și fiește care mâna în buzunar a băgat,
 Zicând cu toți într'o gură ; — Eu plătesc, ba eu plătesc !
 Se fac că unul pe altul a se lăsa nu voesc :
 Sfădindu se ei în astfel ca la un minut de ceas,
 Dintr'înșii se sculă unul și zise cu mare glas :
 — De vreme ce fiecare avem poftă să plătim
 Ce trebuie într'atâta să stăm și să ne sfădim ?

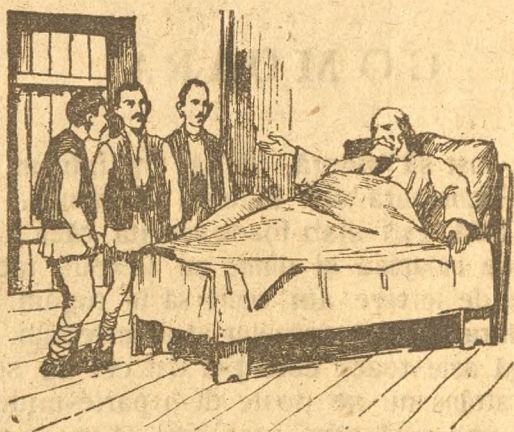
Ci s'arucăm sorți mai bine și pe cine va cădea
Atuncea toți să se tragă și numai unul să dea.
Răspunse altul : Prea bine, bravo ! așa vom urma,
Să legăm pe cârciumarul la ochi bine cu o basma,
Și din noi din trei pe care mâna își va pune el
Să numere bani îndată și să plătească acel :
Și cu 'nțeles se 'nvoiră, cum și făcură așa,
Când la ochi legat băiatul prin odaie se 'nfășă.
Au șters'o toți câte unul, pe ușă în grabă eșind,
L-a lăsat să dibuească încoaci încolo pașind ;
Intr'acestea iacă vine stăpânul său după el,
Să vază ce zăbovește și nu vine nici un fel
Iar băiatul, care parcă |de-a mijea umblă jucând,
Puse mâna în grab pe dânsul : „Tu, tu ! să plătești“ strigând
Iar stăpânul său îi trase câteva și îl bătù,
Zicând : — Eu plătii odată ș'acum o sa plătești tu.

COMOARA

Unul când a fost să moară, fiii săi toți într'un ceas
Viind patu-i înconjoară și-l întreabă de rămas.
Zicând: — Tată, ești slab foarte și diată căci nu-ți faci ?
O să te apuce moartea și nimic nu ne spui, taci!
Noi mai întâi de iertare am venit să te rugăm.
Și așa și pentru stare îndrăznim să te întrebăm.
Căci pe lângă aste toate câte ți-a dat cel de sus,
Să n'aibi și strâns nu se poate de-o parte-undeva pus,
Fiind-că aici prin casă știm prea bine că nu sunt,
Și e păcat să se lase să rămâe în pământ.
Noi, tată, nu'ți cobim moarte, ci pe Dumnezeu rugăm
Sănătos să te mai poarte, să trăești ne bucurăm,
Dar a omului viață, după cum singur spuneai
Se țin 'ntr'un fir de ață și se rupe când gând n'ai.
Cât mai vârtos e în boală și se poate prooroci,
Că or moare or se scoală nimeni nu poate ghici.
De ți-e frică a ne spune nădăjduind să trăești,
Ca să scrie înc'ai pune, aceia ce tăinuiești.
Nu poți zice că n'ai stare, căci știm că sărac nu ești,
Poate dovedi oricare de-i vrea să tăgăduiești
Vestea e în țară sfoară că ești putred de bogat,
Și că ai găsit comoară o povestesc toți din sat,

Ei încă număr și anii când n'aveai para de ac,
 Și acum te joci cu bani turnându-i din sac în sac.
 Dar or și cum nu ne pasă, zică lumea ce o vrea,
 Fie-care într'a sa casă zice și bună și rea.
 Noi știm că un bun părinte copiii nu'și va urî
 Să-i lase fără de minte saraci a se amări.
 — Copii mei, le răspunse, bogat e numai cel sfânt
 C'are mii comori ascunse pe fața ăstui pământ.
 Și cel ce înnădușește tot într'una căutând
 Acel negreșit găsește cu sârguință săpând.

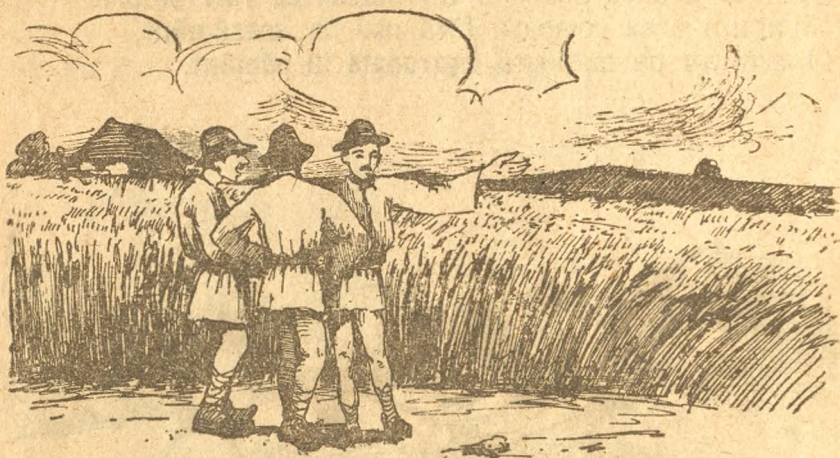
Mulți nerozi găuresc pământul comori în el căutând,
 Dar neștiind cum, pasc vântul, surda și'n deșert umblând.
 Comoara nu se găsește când ici, când coala săpând,
 Ci lesne se nemerește când iei pământul de rând.
 Și'n adânc nu e băgată pe om mult a-l obosi,
 Ci de-o palmă e 'ngropată ca să o poată găsi.
 De aceia, de vă place ca să vă îmbogățiți
 Cum am făcut eu veți face, ș'ascultați, să auziți:
 Eu vrând să caut comoară și'n deșert să nu muncesc,
 Cumpărai o moșioară, dorința să'mi zbândesc,
 Și o apucați dealungul să caut comoară 'n ea,
 Când cu sața când cu plugul, o săpai cum trebuia

S'adevărat astă treabă mă osteni 'n acel an,
 Dar și nu mi-a fost de geaba că tot găsii un borcan.
 Apoi cumpărai bucate și locul cât îl săpai,
 Il semănai jumătate și 'ncolo viță băgai.
 Făcând țarina și via am luat grâu, orz și vin,
 Și suta a adus mia sau un borcan cu vârf și plin.
 Și acum acea comoară fără nici un scăzământ,
 O am tot pe moșioară îngropată în pământ.

De voi muri, împreună veți merge s'o căutați,
 Săpând cu 'ngrijire bună, moșia să n'o stricați:
 Ci faceți, zic, cum e bine, adică derând săpați.
 Ca să puteți ca și mine rod dintr'însa să luați,
 Abia pân' aci el zise și ostenind încetă,
 Adormi, ochii și închise și nu se mai deșteptă.
 Feciorii lui s'apucară (după ce l-au îngropat),
 Pretutindinea cătară, loc n'au lăsat nesăpat,
 După ce se necăjiră că nici un borcan n'au scos,
 Locul cel săpat porniră și-l semănară frumos,
 Din care cu o 'mbelșugare în acel an rod luând

Făcură o sumă mare, cu preț bun toate vânzând.
 Atunci ei cu păreri bune frățește banii 'mpărțind,
 Le-a venit înțelepciune, și zise unu zâmbind :
 — Vedeți, frațiiior, comoara de care tata a zis?
 Borcanul e moșioara și banii, cum ne-a descris.

Adică: lucrând pamântul scoteam comoara din el,
 De muncă i-a fost cuvântul, iar nu cum gândeam altfel.
 Munca e comoară mare ce stă 'ngropată 'n pământ,
 Care sfârșit nu mai are din porunca celui sfânt,
 Și dacă nevoitorul cu nădejde va săpă,
 El își va dobândi dorul comoara a dezgropă.
 Munca pe om niciodată nu-l lasă a flămânzi,
 Când cu firea 'mbărbătată noaptea o va face zi ;
 Așa dar, d'aci înainte să nu ședem lenevoși,
 Ci, cum ne-a dat tata minte, să muncim mai inimoși.

Femeea îndărătnică
și bărbatul arțăgos.

O văduvă'n vrâstă, bătrână, zbârcită,
Cu doi dinți în gură barba ascuțită,
Nas cât pătlăgeaua, la vorbă 'nțepată,
Cu ochii ciacără, gura lăbărțată,

Făuntea-i cucuiată, fața mohorîță,
Peste tot negoasă și posomorîță,
Umbla 'ntunecată și tot înnorată,
Nu o vedeà nimeni să răză vr'odată,
N'o puteai cunoaște când e mulțumită,

Că ea'n toată vremea erà necăjită :
 Nu putea ei nimeni să'i intre în voie,
 Din zi până'n noaptea zbiera ca strigoae ;
 Cu nimenea'n lume nu se'avea bine,
 Se certă cu sine, când n'avea cu cine ;
 Slugi, câine, pisică, batea cu sudalme,
 Și pentru o muscă își da'n obraz palme.
 În scurt, nu ajunge omului viață
 Ca să-i spuie toate din fir până'n ață ;
 Dear fi (cum zice lumea o zicală),
 Cerul tot hârtie și marea cerneală,
 Ca să se descrie ar fi puțințele
 Toată istoria astei muieri rele.
 Dar de și în astfel erà cum ziserăm,
 Și cele mai multe nu i le scriserăm,
 Tot se măritase pân'aci odată,
 Și să se mărite iar erà rugată,
 Că erà vestită și în stambă dată
 De văduvă grasă, putredă bogată.
 Si pentru avere tocmai ca nebunii
 Se'mbulzeau s'o ceară văduvii, și junii :
 Nu-i căută chipul, nu-i căută anii,
 Toată frumusețea îi erà ei banii.
 O văduvă însă când va după lege,
 Cu a două nuntă capul său să-și lege,
 Ea atuncea zice cum că se însoară,
 Iar nu se mărită pentru-a doua oară.
 Și caută'n lume bărbat să găsească
 Ca pe o muiere să-l îmbrobodească,
 Ea să fie mare, ce o vreaa să facă.
 Bărbatu-i la toate ca mutul să tacă ;
 Și dacă găsește vre-un lai-mă-mamă.
 Nu vede, n'aude și nu-i bagă seamă.
 De părere bună pe care'ntâlnește
 Iși laudă casa și se fericește,
 Că ea bărbat are bun peste măsură
 Ca pâinea a bună (cu pruna în gură).

Și astfel de vorbe vorbind între ele,
 Zmintesc și stric casa unei tinerele;
 O fac să-și urască îndată bărbatul
 Și să îndrăgească în locu-i pe altul,
 Pentru că bărbatul un amorez nu e
 Tot după plăcerea-i la minciuni să-i spue.
 Și tot s'o mângâie, să o giugiulească,
 Cheful și dorința pân' să-și isprăvească;
 Ci el îi vorbește serios la toate,
 Că tot chef să aibă omul nu se poate:
 Grijile vieții care îl apasă
 La plăceri și chefuri rare ori îl lasă,
 Și ea dacă vede că altu-i zâmbeste,
 Umblă după dânsa și o curtenește,
 Ii face bezele, versuri îi citește,
 O înalță în slavă, zână o numește,
 Socotește cumcă'n toat'a lui viață
 Din gura-i nu curge de cât tot dulceată.
 Și se'nebunește, după el să meargă,
 Lasă copiii, casă, la altul aleargă,
 Și văzând c'acela i-a vorbit ei bune,
 Tot cu dragă, dragă, pân'a o supune;
 Lasă-l și pe dânsul, la alt bărbat du-te,
 Ca vinul cel stricat din bute, în bute.
 Așa și această văduvă bogată
 Fiind pentru zeste de prea mulți rugată,
 Când venă'n pețite cineva s'o ceară,
 Ca să se mărite, să-și ia bărbat iară,
 Cu mândrie mare propunea aceste,
 Zicând: — Mergeți, spuneți celui ce mă cere
 Că am să-i dau zestre destulă avere,
 Bani, casă, moșie, cum și știe poate,
 Scule, diamanturi în ființă toate,
 Dar pe lângă astea am și din natură,
 Un arșag, o pală, de cam cert din gură,
 Și nu totdeauna aceasta îmi vine,
 Ci numai de față când e oare cine,

Sau când stau de vorbă la vr'o adunare,
 Din ceva atunceă țandăra îmi sare,
 Și încep îndată ca să-mi cert bărbatul,
 Să-l fac de ocară față cu tot satul.
 Iar el la necazu-mi îl voiesc să tacă,
 Să-mi sufere toate, nimic să nu mi facă :
 Ii cer dinainte condiția asta,
 De mă primește, eu îi sunt nevasta.
 Câți auzeă d'astea fugeă ca de ciumă
 Li se tăia pofta de astfel de glumă,
 Mai pe urmă însă își găsi ea unul,
 Cam lovit cu leuca, făcând pe nebunul.
 Și-i trimete vorbă că el o primește,
 În felul ce zice, și cum ea voiește ;
 Dar îi dă să știe că, din întâmplare
 Și el fără voia-i un pârțag mic are,
 Care în el numai odată îi vine
 Și, ca și un praznic într'o zi îl ține.
 Și, el cum se leagă să-i rabde arțagul,
 Și ea să se lege să-i rabde pârțagul,
 Spuindu-i aceste, zise ea 'ntru sine :
 — Zău că nu se poate din așa mai bine !
 Nu e lucru mare într'un an odată
 Un pârțag, cum zice, și lui să-i abată.
 Și cu chipul ăsta dacă se legară
 Amândoi îndată se și cununară.
 Mireasa acuma găsindu-și norocu !
 De părere bună nu o'ncăpeă locul :
 Și luând la masă de coadă pourceaua,
 Cum eră strâns satul făcù și safteaua.
 Vr'o câte-va vorbe trânti după lege,
 D'ale nodoroase, ca niște ciomege.
 Gînerile l'astea trebuiă să tacă,
 C'asa se legase, n'aveă ce să facă,
 Făcând ea safteaua, îi părù mult bine,
 Văzând că bărbatu-i legătura'și ține,
 A doua zi iarăș urmă obiceiul,

A treia zi încă și mai cu temeul,
Iar el la niciună cheful nefrângându-i,
Le suferă toate, în gându-și zicându-i:
— Lasă să taie dracului bureți,
Lasă să se scalde în apele ei,
Lasă să-și alerge calul cât o vrea,
Lasă să latre ca cățelele la lună,
Acum e largul ei și la strâmtul meu,

Până mi-o veni și mie palele nebune
Îl tai eu de unghișoară,
Eu îi sunt doctorul ei,
Cum își așterne așa va dormi,
Muierea, poale lungi, minte scurtă,
La baligă moale puțintică apă trebuie,
Cu vreme și cu paie mușmulele să moaie,
O să-î iasă toate pe nas.
I s'a urât cu binele. — Deci.

A patra zi dimineața, pe loc cum se scoală
 Incepe să geamă ca un prins de boală,
 Zicând: — E! nevestă, azi te-a călcat focul,
 M'a găsit pârțagul, i-a venit sorocul,
 Și zicând acestea o cam ia de coadă,
 Și pe după mână frumos mi o înoadă.
 Și'ncepe să-i care mai în jos de spate,
 Cam pe piele goală gârbace 'ndesate.
 Ea îi zicea: — Frate! bine, ce e astă?
 El răspunde dându-i: — E pârțag, nevestă,
 — Până când te ține? ea îi zice iară.
 El dându-i răspunde: — Numai până'n seară,
 Și rabdă nevestă, cum îți rabd eu ție,
 C'astfel ni-i legatul și mult n'o să ție,
 — Mă rog, bărbățele? mai stai! contenește!
 Stai să ne înțelegem, puțin odihnește!
 Eu îmi întorc vorba, pui lacăt la gură,
 Dacă e pricina pentru legătură.
 — Nu, dragă nevestă, năravul din fire
 Lesne nu se poate s'aibă lecuire,
 — Mă rog, bărbățele, dă puțin cu milă,
 Că nu știu bătaia de mică copilă,
 Aoleo, ajunge! aoleo, mă lasă!
 Văz eu că cu zapis nu se ține casă,
 Mă leg, mă jur ție, că d'azi înainte
 Nu-ți voi mai răspunde nici două cuvinte,
 — Ei bine, el zise, dacă-ți lași arțagul,
 Iacă și eu dară îmi opresc pârțagul,
 Numai îți păzește cum zici jurământul,
 C'apoi iar îmi vine (să păzească sfântul).
 Așa ei d'atuncea cu pace trăiră,
 Si singuri aceasta o și povestiră.

Bărbatul însurat a doua oară.

Povestesc că unui nevasta murind
Și plin de 'ntristare văduv rămâind,
Se însură iarăș ca un om sărac,
Socotind la jalea-i să-și gasească leac :
Luă o fetică care îi plăcu
Și ca cu întâia casă își făcu :
Ei trăiau prea bine, că ea îl iubea,
Și el pentru dânsa prea mult se robea ;
De cât despre alte câte îi făcea
De-l mulțumea una, alta nu-i plăcea ;
Mai cu seamă lapte dulce când mănca
De loc, nici o dată el nu se 'mpacă,
Ci oftând adesea în sunet vorbea :
— Nu știu răposata ce fel îl fierbea,
Că de când, sărmana, o am îngropat
Lapte fiert o dată cu gust n'am mâncat !
Biata lui nevastă, astfel de cuvânt
Auzind adesea răsunând în vânt,
Se miră săraca, cu ce îngrijiri
Să-l fiarbă mai bine s'aibă mulțumiri !
Spălă, frecă vasul, puneă, îl fierbea,
Păzind să n'afume și 'n foc să nu dea ;
Dar geaba, bărbatu-i la gust nu-i venea,
Tot pe răposata, oftând pomenea.

Aşa dar, nevasta văzând şi văzând
 Că pe plac nu-i este or şi cum făcând,
 În cele din urmă îl puse pe foc
 Şi-l năpusti'n vatră, ne'ngrijind de loc.
 Laptele dar singur fierbând l-a uitat,
 Dacă-l bătù fumul şi în foc a dat,
 Turnând îi aduce, şi el cum sorbi

Plin de mulţumire către ea vorbi:
 — Ah! draga mea! astăzi m'ai îndatorat
 Cu laptele dulce, de când te-am luat,
 Că uite întocma acest gust aveà
 Biata răposata oricând îl fierbeà.
 Dar, cum făcuşi, dragă? ce ai uneltit?
 Şi așa de bine astăzi l-ai brodit!
 Vezi dar ține minte tot așa să-l faci
 Apoi totdeauna să știi să mă'mpaci.
 Auzind nevasta zicându-i astfel:

— Apoi, bărbățele, zice către el,
Eu după părerea-mi am greșit acum,
Că nu purtai grijă să nu ți-l afum,
Fiind-că cu treaba pe foc l-am uitat,
Și gustând în urmă îl văz afumat:
Ba îmi eră încă că o să mă cerți.
Si vream de greșală să cer să mă ierți.
Bărbatu-i răspunse: — Nu știu ce-ai făcut.
De cât știu atâta că azi mi-a plăcut;
Și cu aste vorbe mă faci nătărău
Că la ce mi-e gustul să zici că e rău;
Nu voi nici odată să m'aibi de nebun.
Ci ce zic că-mi place, zi și tu: e bun,
Și nu-mi spune mie c'ai făcut greșeli,
Că cu așa vorbe nu poți să mă'nșeli:
Gându-ți nici o dată nu l-oiu sfinți eu,
Ca să nu-mi fierbi lapte după chieful meu;
Așa îl voiu tocma cum fuse acum,
Si curs în foc fie, și cum zici, cu fum.
Biata lui nevastă pe loc o sfecli,
Gândind că cu pumnii o va năvăli:
De cât cu tăcerea care o făcu
Il aduse'n stare și el de tăcu.

□

553.441

Despre muerea care toate le face pe dos.

Unuia sătean odată muierea i s'a înecat,
Când la râu împreună cu altele s'a scăldat,
El cu o prăjină 'n mână în vârful-i cu cârlig pus
Se ducea tot căutând-o, pe cursul apei în sus.

Altul trecând îl întreabă, ce tot umblă căutând ?
El spunându-i tot odată își ceru și sfat zicând ?
— Mi s'a înecat, frăioare, nevasta colea mai jos.
Și cum să o găsesc nu știu că caut fără folos.

— Bine, acela răspunse ce cauți pe râu în sus ?
Că apa încolo la vale trebuie să o fi dus.
— Nu crez frate el îi zise, să fi mers pe apă'n jos
Că ea cât trăia în viață toate le făcea pe dos,
Și socotesc că și moartă d'andăratele s'a dus,
Și trebuie prin urmare s'o caut pe apă'n sus.

NERODUL LA LUCRU

Un nerod odinoară,
Cu mintea lui cea ușoară,
Se scoală își ia măgarul,
Ii pune 'n spate samarul,
S'aruncă 'ndată pe dânsul,
Dă cu nuiăua într'însul
Și pleacă către pădure,
În mână cu o secure,
Ceva lemne să doboare
Din copaci crângi, uscăcioare.
Pădurea din întâmplare,
Se află pe un deal mare
Și jos în poalele sale
Spumegă un râu la vale ;
Aici el dacă se duse
A privi pe sus se puse
La toți copacii d'arândul,
Pironindu-se cu gândul,
La toată învârtitura
Beliă ochii, căscă gura.
Ca să vază crângi uscate
De proprietar iertate :
Fiind verzile oprite
C'obiceiuri legiuite.

Deci privind el spre o parte
Văzu'n vale, nu departe,
Un copac gros la tulpină
Uscat pân' la rădăcină,
Carele crăcile sale
Le plecà spre apă'n vale,
Aleargă'n grabă, 'l privește.
Se bucură și zâmbește
Că i-a ajutat norocul
Să și încarce dobitocul,
Nu știà 'ngrab cum să saie
Să se urce ca să tae.
Cum se urcă sus, îndată,
Craca 'nâia fu jos dată,
Pe loc p'a doua lovește:
Apoi se urcă la altă.
Dup'aceia la mai 'naltă,
Saie, nici una nu lasă,
Vrând să le care acasă
Când lăsă lemnul prăjină
Se uită jos la tulpină,
Să vază grămada dată
Cum stă la pământ culcată.
Și uitându-se săracul
S'a închinat ca de dracul,
Văzând că crengile sale
Se duceau pe râu la vale;
Că toate în el căzuse
Și de apă au fost duse.
Acuma dar ce să facă?
Numai rămăsese cracă,
Trebuia acea tulpină
S'o taie din rădăcină;
Se dă jos și se gândește,
In tot chipul chibzuește,
Ce fel să o nemerească,
Nu cumva iar să greșească;

Că vrea el cu vre-o pază
Copacul spre deal să cază,
Căci și el căută încă
Spre prăpastia adâncă.
Dar gândirea i-a fost scurtă,
Nu că pierdù vreme multă,
Ci până scobești un dinte
Ce să facă 'i veni în minte.
Și luând funia 'ndată
Cea de la samar legata,
Mai ia căpăstrul, brâu scoate
Leagă una d'alta toate.
Face o funie lungă
Mai departe să ajungă,
Apoi urcă dobitocul
Unde eră mai sus locul.
Apucă funia 'noadă,
De samaru-i despre coadă
D'acolo în copac se suie,
Vrând pe voia-i să-l supuie.
Țeapăn de vârful-i o leagă
Și face o faptă 'ntreagă.
D'aici în grab' se pogoară
Ca o pisică ușoară,
Apucă securea lată
Și'ncepe să taie 'ndată.
Taie, mii de ori lovește,
Slă puțin, se odihnește,
Și iar ia securea 'n grabă,
Ca un ager l'a sa treabă.
Taie până nu mai poate,
Așchii peste așchii scoate :
Când s'apropie să cază
Așteptă spre deal să l vază,
Dar unde? copacul mare
Nu vrea să i dea ascultare,
Ci începând să troznească

Si spre vale să pornească
Ridică în zbor măgarul,
Cum erà cu tot samarul,
Si în vederile sale
Il aruncă peste vale.

Iar el, privind la înălțime
Măgaru 'n zbor cu iuțime,
Căzu îndată pe vine
Si începù să se închine,
Zicând : Ce minune mare.
Din cele în lume rare !

De ce muri bietul taica
Si nu trâl draga maica
Să vază măgar cum sboară
Ca o pasăre ușoară !
Eri de muream, Doamne bune.
Nu vedeam astă minune.

CEI DOI LUCRĂTORI

Doi țărani când vrură la lucru să plece
Nevestele'n casă până a-i petrece,
I-au sfătuit ce fel și cum să urmeze,
Cum să se tocmească și cum să lucreze
Una zise : Frate, vezi de ține minte
Și un'a muerii din zece cuvinte,
Eu nu îți zic alta decât să-ști cum că
După cum ești mare și vrednic de munca
Când te tocmești, cere să'ți deă plată bună.
Nu lua în grabă pe nimic arvună,
Să'ți pierzi surda vreme și zilele tale
Si să vii acasă fără de parale.
Iar cealaltă zise : — Bărbate ascultă,
Lucrează pe plată puțină și multă.
Cum ți se întâmplă, nu după plăcere,
Decât să pierzi vremea degeaba'n ședere,
Deci dar ei plecară amândoi d'odată,
Știind fiecare sfătuirea dată,
În oraș intrară lucru să găsească,
Veniră și'ndată oameni să-i tocmească.
Cel cu plata mare nu vrù jos să lase,
Nevastă acasă cum îl ivățase.
Ăstălalt se duse, lucră, luă plata,
A doua zi iară ia alți fù gata,

A treia zi încă n'o pierdu de geaba,
 In scurt totdeauna se afla în treabă.
 Iar celalt tovarăș stând în așteptate,
 Ca să se tocmească tot pe plată mare,
 Mai mult a lui vreme erà petrecută
 Făr'de nici un lucru și'n deșert pierdută.
 Ce lua'n trei zile dint'o săptămână
 Da pe d'ale gurii odihnind p'o rână....

Deci el cu șederea din zi până'n seară
 Se învăța leneș prin munca cea rară.
 Intr'aceste vine o văduvă'n piață
 Si vazându-i trupul și viteaza față
 Zice întru sine: Ce om voinic, mare!
 Asta crez că'n lucru cât trei puteri are.
 Și'n dată cât cere îi da să nu-l scape,
 Il duce la vie și-l pune să sape.
 Ea ca o femeie văduvă, săraca,
 Se dete d'o parte bucate să-i facă.
 Cugetul zicându-i: plata ca plata,

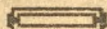
Pe om întărește la muncă bucata:
 — De și n'am tocmeală să-i dau de mâncare,
 Dar văzând se îndeamnă mai mult la lucrare.
 Stând însă într'această ei gândire bună
 Ascultă și vede că sapa nu sună.
 Aleargă la dânsu... Ce șezi? îl întreabă,
 — Od hnesc, răspunde, nu șez eu de geaba,
 Se scoală'nainte, începe lucrează,

Și ea iar se duse mâncarea să vază.
 Cum îl lasă însă statû totd'odată,
 Sărmana femee s'a întors iar îndată.
 Incepû să-l certe, zicându-i ce șade?
 Că ea îi plătește după cum se cade.
 El iar înainte-i începe să sape
 Ea pleacă la oală să-i ducă să crape;
 Dar când se întoarse cu strachina'n mână
 Il găsi la umbră culcat pe o rână,
 — Ce faci? Il întreabă. El: — Stau după muncă
 — Ia scoal'de mânâncă, ș'apoi iar te culcă,

Că pe trupu-ți mare te-am ales pe tine,
Gândind să'mi iau bine ș'a fost vai de mine !

Iată omul dară leneș cum se 'nvață,
Si de a sa minte și de rea povață,
Deci când trece vara și lucru'ncetează
Plec și ei acasă copiii să'și vază.
Cel cu plată scumpă duse punga goală,
Trist, galben la față și slab ca de-o boală.
Iar celalt umpluse de sfaști chimirașul.
Si se duse vesel ca trandafirașul.

AVUTU-AU VLAD CAP OARE?

Trei feciori mergând p'o vale
Si zărind un urs în cale
Când suia cu grozăvie
Si intră în vizunie;
Zise unul: — Ai să-l prindem
Si la vr'un țigan să-l vindem
Altul a zis: — Cum se poate
Din vizuina-i a l scoate?
— Iată cum, altul iar zise,
Si îndată se descinse,
Dați brăele fiecare
Să facem un' lung și mare,
Si legându-mă pe mine
Cu el de picioare bine,
Să țineți strâns cu tărie
Cînd voi intră 'n vizunie,
S'apucând pe urs d'odată,
Să mă trageți voi îndată,
Si apoi d'aci scoțându-l
Facem cu el ce ne-e gândul.
Astfel dacă sfătuiră
Brăele își înădiră,
De picioare îl legară
Și'n vizunie-l băgară.

Când vru mână să întinză,
 Pe urs de urechi să-l prinză,
 Ursul de cap îl apucă
 Și cu totul îl imbucă,
 El strigând într'a sa gheară
 Ceilalți cum l-a tras afară,
 Stau se uită cu mirare
 Văzându-l că cap nu are.

G. S. J. H.

Se'ntreb, zicând: Frățioare
 Avutu-au Vladu cap oare?
 Unul zise: — Nu țin minte.
 Altul iar alte cuvinte,
 Și nedomiriți l'aceasta
 Au mers să 'ntrebe nevasta.
 Așa ei pe mortul lăsă
 Și mergând la ea acasă.
 O'ntreb: — Stano ia ne spune,
 Că vrem să știm a minune,

Bărbatul tău ce fel fuse,
Acum cu noi când se duse,
Avea cap ca fie-cine
Ori nu, că tu știi mai bine?
Ea gândind puțin în sine,
Le răspunse: — Nu știu bine,
Dar la paști îmi par' și mie
Că și-a cumpărat tichie.

A TUNAT ȘI I-A ADUNAT

Oare unde iară bărbați și neveste
Au mers să pețască, obicei cum este.
Priviră, văzură vorbiră de fată,
Și se învoiră cu mamă, cu tată.
Acum rămăsese să bea aldămașul
D'alde cuscru, socru și de alde nașul
Așa el și zise: — Draga tatei fată,
Du-mi-te de scoate nițel vin îndată.
Ea luând o oală, o spală, o șterse
Și 'ngrabă cu dânsa în pivniță merse.
Dacă văzû tat-său că prea zăbovește
Mumii-sii îndată, zicând poruncește:
— Du-te curând dragă, dumneata de scoate
Că pe cum bag seamă copila nu poate.
Mergând ea găsește în plâns pe copila,
Și privind la dânsa, i s'ațăță mila,
Se sperie, 'ntreabă: — Ce ai drăguliță?
Ia spune-mi și mie, spune-mi măiculiță,
Atunci fata 'ncepe și îi zice: Mamă!
Acum cum vezi bine, mă mărit 'se chiamă,
Așa să zic dară, o și făcui asta,
C'am rămas grea 'ndată ca toată nevasta.
Am făcut acuma, să z'c, și pruncuțu
Și i puse nașu numele Vlăduțu,
Îl vezi gras la față, frumos ca un soare,
Crește, se înalță, merge și'n picioare,
Umblă și aleargă, se joacă prin curte
Cu izmene albe și cu haine scurte,
Incalecă bățul, sare tăitorul,

Se duce îndată, apucă toporul,
 Abia îl ridică, pe umăr îl pune,
 Toporul greu foarte puterea-i supune,
 Neputând să-l ducă, cade, îl doboară,
 Li retează gâtul și aci-l omoară.

Aceasta când zise începù să strige:
 — Of! Vlăduțu mării! moartea ta mă frige,
 Inima-mi rănește, viața îmi scurtează,
 Că n'o să mai poată mama să te vază.
 Muma cum aude plânsul ficii sale
 Și ea se pornește să țipe cu jale:
 — Of! vai! Duțu mării! of! drag nepoțele!

Prea avuși în lume zile puținele!
 Tatăl logoditei, văzând că acuma,
 Cu vin nu mai vine, nici fata, nici muma,
 Pleacă după ele vin de ce n'aduce?
 Și dacă le vede plângând p'amândouă
 Incepu să'ntrebe: — Ce vă este vouă?
 De ce vă e plânsul? spuneți-mi și mie?
 Minunea ta, Doamne, asta ce-o să fie!
 Atuncea și muma și fata se puse
 Și îi povestiră, cele de sus spuse.
 Aceste cuvinte auzind și dânsul
 Cu ele 'npreună porni și el plânsul:
 — Of! of! vai de mine! cum ne călcă focul!
 Of! cum nepoțele te omorâ jocul!
 Făcut, crescut gata, scos din tot necazul,
 Cum nu trăiși încă, să-ți mai văz obrazul!
 Așa ei grămadă rămâind să plângă
 Făcură pe oaspeți la ei să se strângă.
 Dacă îi întreabă și le spun pricina,
 Dau răspuns cu toții: — A voastră e vina.
 Căci lăsați toporul încolo, încoace,
 Ca să-l ia copilul, cu el să se joace,
 Dacă tăieți lemne nu-l băgați în casă;
 Plângeți dar acuma, nouă nu ne pasă.
 Iar unul dintr'înșii vrând să-i mai mângâie,
 — Lăsați, zise, frate plânsul să rămâie,
 Casa nu vă-i spartă, c'a murit băiatul,
 Sunteți încă tineri ș'o să faceți altul.
 Un vecin l'aceste ce prin gard privise
 Și auzind toate, către dânsii zise:
 — Unde a tunat de v'a adunat!.

GINERELE NĂTANG

Un neghiob cu totu'n vremea mai de multă
Ca să si ia nevastă făcând și el nuntă
De masă bucate, în gând îi venise
Dar cu ce să fiarbă de loc nu 'ngrijise.

Socrul ca și dânsul, văzând că nu's lemne
Aleargă la horă pe tineri să 'ndemne,
Strigând: — Cine este mai voinic de ducă?
Să meargă îndată lemne să aducă?

Ginerele sare, ia car și secure,
 — Mă duc eu, răspunde, și pleacă'n pădure.
 Ajungând, se uită la un copac mare...
 — Să-l duc întreg, zice, ce de mai haz are!
 I-aș face îndată pe toți ca să'mi zică:
 — Hop odată mare! ce mai ginerică!
 Dar numai el singur în car cum să-l suie!
 Și-i veni'n gând carul alături să-l puie,

Ca tăind să-l culce drept în car să cază
 Și așa să-l ducă nuntașii să-l vază.
 Făcând dar el astfel și tăind stejarul
 Cum căzu, îndată îi turti jos carul,
 Acum ce să facă? Fluieră, privește,
 Și 'ntr'o parte și-alta stă și se sucește!
 Văzând că nu's boii să-i caute pleacă,
 Cu securea'n umăr și cu hârca seacă.
 Și nemai găsindu-i, că i-a pierdut crede.
 Iacă și'n'r'o baltă niște rațe vede.
 Nu-i venea prin minte ce o să mai pață,
 Asvârli securea sa dea într'o rață.
 Nu înnemerește, rațele, sbor, scapă,

Si securea cade băldăbâc în apă.
Pe loc se desbracă, se aruncă'n baltă,
Negândind nerodu c'o să pață ș'altă.
Pe când el cu totul se da'n afundare
Să scoată securea din apa cea mare,
Vine oare cine pe ascuns, în taină,
Si-l fură de-l lasă fără nici o haină.
După ce ră-nase gol numai în piele
Privind împrejuru'și văzù floricele.
S'a pus să culeagă zicându-și: — Nu'mi pasă,
Cu mâinile goale tot nu merg acasă.
Ș'asa numa'n piele se duse cu ele,
In loc de surcele ducând floricele.

CUIUL LUI NASTRATIN HOGEA

Nastratin Hogeă adesea, după cele ce făcea,
Aci se'nbogătea 'ndată și aci iar sărăcea.
Astfel dar el iar odată, sărac după cum era,
Neavând de cheltuială nici măcar chioară pară,
Se tot socoti în sine cum ar face vr'un mijloc
Prin vre-o năzdrăvănie să dea iar peste noroc!
Și așa vine îndată la nevastă-sa zicând:

— Dragă! iacă'ți dau în știre cecece am pus în gând,
Eu zic ca să vindem casa și să luăm ceva bani,
De cât să umblăm în vreme flămâzind tot și golani.
— Vai de mine! ea îi zise, apoi unde să ședem?
Vrei să rămânem pe drumuri și parale să n'avem?
— Ba nu! — Hogeă îi răspunse, voi opri din loc cevași
Numai pe cât să ne facem un cât de mic bordeiaș
Nevasta 'n contra se puse, în fel de chipuri nevrând,
El iar altele îi zise și s'o vânză tot cerând,
În cele mai de pe urmă el cu a o mângâia,
O înduplecă prea lesne ca să voiască și ea.

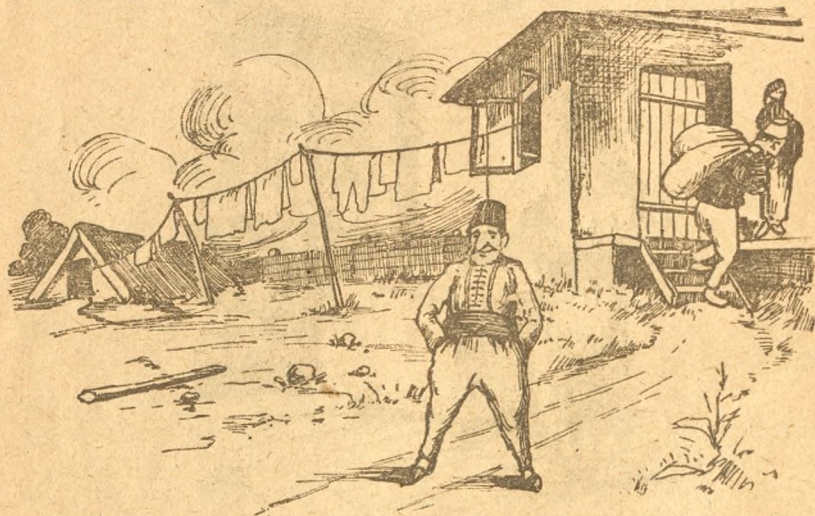
Deci știind el aci 'n satu-i pe qarecare bogat,
Fără să mai zăbăvească la dânsul a alergat.
Și s'o cumpere-i propuse, un preț prea ușor cerând,
Bogatul văzând că cere pe dânsa preț mic atât,

Ca s'o ia cu toată voia fu gata numai de cât:
 Și de și lui într'atâta eftină i s'a părut,
 Dar tot dori să-i mai lase din prețul ce a cerut.
 Hogeia îi mai scăzù prețul, capetele nu-l ținea,
 Că or pe cât să o vânză, lui tot bine îi venea,
 Și către bogatul zise: — Las p'acest preț, dar îți spui,
 Că în peretele casii voi să bat și eu un cui,

Care cui de totdeauna să se numească al meu
 S'alt de el să nu s'atingă decât numai singur eu.
 C'un cuvânt numai de dânsul că's stăpân și eu să zic
 Și încolo să n'am voe să mă ating de nimic.
 Bogatul văzând că casa chilipir o cumpără,
 Nu se gândi mai departe de și 'ntâi se apără,
 Dar văzând că Hogeia nu vrea să o vânză în altfel,
 Zize 'n sine: — „Ce-o să fie să aibă un cui și el?“
 Și lăsându-se în voia-i îndată o cumpără,
 Cu contract, cu întarire și banii îi numără.

Bătù și Hogeia 'n perete un cui cum s'a învoit,
 Care și în zăpis, cuiul lui Nastratin s'a numit.
 Mutându-se dar în casă, bogatul cumpărător
 Ca să păstreze și cuiul Hogeii rămase dator.
 Așa Hogeia într'o noapte când toți dormeau, s'a sculat
 Și la casa cea vândută îndată a alergat,
 Strigând și bătând în ușe: să-i deschiză mai curând
 Și bogatul, din năuntru: — Cine este? întrebând

Hogeia: — Eu sunt, îi răspunse. — Dar ce vrei? — l-a întreat
 — Voi să-mi văz cuiul, răspunse, de l-ați întrebuițat.
 Se sculă 'n grabă-i deschise, Hogeia se uită zicând:
 — Te văzui astnoapte'n visu'mi ceva de cui atârând.
 Dar vă culcați, nu-i nimica, cum văd, visul m'a'nșelat,
 Ci păziți ca nu vr'odată să iasă adevărat.
 Altă dată iarăși Hogeia la miez de noapte viind.
 Incepù să bată'n ușe când se aflau toți dormind,
 Cumpărătorul de casă: — Cine este a 'ntreat,
 — Eu sunt, eu! Nastratin Hogeia către dânsul a strigat.
 — Dar ce vrei? l-a întreat iară. Răspunse el: — Voi
 [să'mi pui

Chiulaful ce-l port eu ziua acilea într'al meu cui,
 Că'n bordeiul meu nu este nici un cui unde să bat.
 Si nu voi să-mi văz chiulaful a sta pe jos aruncat.
 Cumpărătorul de casă îi zise : — Apoi ce fel,
 Tot așa o să-mi vii noaptea ? — Vezi bine răspunse el.
 N'avem condiția asta ? Să fiu stăpân pe al meu ?
 O să viu ziua și noaptea și ori când voi eu.
 — Care va să zică dară, cumpărătorul a zi,
 Mi-am dobândit eu beleaua cu tine cu forme 'nscris.
 — Nici o belea, zise Hogeia, ce te supără un cui
 Și că viu câte odată ceva de dânsul să pui?...

Altă dată veni Hogeia o frânghie 'n mâini având,
 Și 'ncepù de cui s'o lege, către ai casei zicând :
 — Azi nevasta spală rufe și viu frânghia s'o 'ntinz
 Din cuiul meu de aicea și de bordei să o prinz.
 — O vai de noi ! începură ai casei a se văita,
 Ce păcate ne goniră să cumpărăm casa ta !
 Că ne ametești cu cuiul ce l socoteam bagatel,
 Si acuma n'avem pace, necăjindu ne cu el.
 Intr'o zi iar veni Hogeia în mână cu un cojoc,
 Și'l atârnă'n cui zicând că în bordeiu-și n'are loc.
 Astfel Hogeia totdeauna, cu una ș'alta viind,
 Și pe cel ce-i vândù casa totdeauna necăjind.
 Neavând alt ce mai face, fiind învoiți astfel,
 Intr'o zi de supărare, zise : — Frate, — către el,
 Dă'mi banii pe jumătate din ceia ce-ți numărâi,
 Și'ți ia înapoi casa că nu am de tine trai,
 Voi fi căit în viață de ce însu'mi eu făcui,
 Că m'ai omorît cu zile cu pustiul tău de cui.
 Nastratin știà prea bine încă de când îi vindea
 Că bogatul cu pagubă înapoi o să i-o dea.
 Dar tot făcea ceva nazuri, ținându-se cam semeț,
 Zicând : — Eu cheltuii banii (ca să-i mai scază din preț)
 Cumpărătorul îi zise : — Dă'mi dar numai pe un sfert,
 Și'ncolo a treia parte din tot sufletul ți-o iert.

— E! așa tot se mai poate, îi răspunse Nastratin,
Că voi găsi, mi se pare, să'ți număr atât puțin.
Și așa cumpărătorul, ceru cu paguba sa
Să scape de supărare și casele a-i lăsa,
De cât să stea să mai umble 'n dandanale, judecăți,
După reaua sa tocmeală, știind că n'are dreptăți,
Iar Nastratin se alese și cu case și cu bani,
Ne mai umblând să se plângă că sunt săraci și golani.

Haina mai mult e privită de cât persoana cinstită

Nastratin Hogeza odată fiind la nuntă chemat,
Se duse în haine simple, ca sărac biet îmbrăcat,
Nuntași astfel văzându-l, nici în seamă nu-l băgau
Ci pe cei cu haine scumpe să trateze alergau;

Și după ce așezară la masă pe toți frumos,
Il puseră și pe dânsul în colțul mesii de jos.
Nastratin, văzând aceasta, se sculă 'ngrab alergă
Și la un al său prieten să-i dea haine îl rugă;

Dându-i hainele acela, se'mbrăcă galant pe loc,
Puse și o blană asupra'și cu postav roș ca de foc,
Și așa mergând el iarăș la nunta ce-a fost chemat,
Cum îi văzură nuntașii, cu cinste l-a întâmpinat.

— Poftim, poftim Hogeia efendi, către dânsul toți zicând.

L-au pus tocma'n fruntea mesii fiecare loc făcând

El dacă șezù la masă și-a întins mâneca 'n vas,

Zicând: Poftim, poftim blană, mânâncă ce e mai gras,

Il întrebară nuntașii: Hăgea efendi, — zicând:

Pentru ce o faci aceasta, și'ntingi mâneca, mânând.

— Pentru că, el le răspunse, eu întâi când am venit

Cu hainele cele proaste, nimenea nu m'a cinstit

Și cum v'am dat bună ziua mi ați zis numai „mulțumim“

Iar când venii cu aceste, toți mi-ați zis: Poftim, poftim!

De aceia și eu blana să mânânce o poftesc,

Că văz: toți privesc la haine, și persoana n'o cinstesc.

Nu căută înțelepciune, dacă n'ai unde o pune

Hogea cu una cu alta, după ce câștigă bani
Iși trimise pe fecioru 'n străinătăți câțiva ani.
Ca acolo 'n academii, mai departe de părinți,
Să urmeze, să învețe la mai înalte științi.
După ce isprăvi cursul lecțiilor ce-a urmat,
S'a 'ntors la părinți acasă, procopsit, cu atestat:
Nastratin Hogea văzându-l și muma sa mai vârtos,
S'au umplut de bucurie că l-a văzut sănătos
li deteră o odaie, cum a vrut el a-l lăsa
Să șază singur într'insa cu biblioteca sa.
Muma-sa, biet, ca o mumă, prin odaie îl slujea.
Nu se depărtă de dânsui; ca de un fiu îngrijea.

Noaptea când a sosit vremea studentul a se culcă,
Vrând puțin capul pe pernă pe spate a și-l plecă
Se uită 'n tavanul casei, și grinzile cum eră,
Ce-i dete 'n gând procopseala, începù a număra,
Intre care văzând una cam pătată la mijloc,
Curiositatea-l face și se scoală 'n grab' din loc.
la lumânarea în mână și privește neclipit
Ca să vază acea grindă de ce lucru s'a mânjit!
După ce s'a uitat bine s'a încredințat curat
Că peste grinda aceia vr'o vacă s'a băligat

Și lăsând jos lumânarea iarăși pe spate s'a pus,
 Și începù să se gândească tot uitându-se în sus,
 Că cum a putut o vacă pe tavan ca musc'a sta
 Și cum s'a urcat pe dânsul a-l băliga și a-l pată!
 Muncind gândul său la-aceasta nelesne de priceput,
 În studiile lui toate să caute a 'nceput,

Să vadă va putea 'n iele niscai dovezi a afla,
 Dacă vre un bou sau vacă poate pe tavan umblă?
 Toată mecanica 'ntoarse, foae cu foae câțând,
 Matematica întregă tot o resfiră de rând,
 Și nu fuse cu puțință vr'un fel a se domiri.
 Sau cât e negru sub unghie taina a descoperi,
 Pentru care toată noaptea cu gândul s'a tot luptat,
 Fără să închiză ochii până când s'a luminat.
 Mumă-sa, de dimineață, iar la dânsul a venit,
 Cum a odihnit să vadă, fiul ei cel prețuit?

Despre care întrebându-l, el răspunzându-i 'i-a zis
 Cum că — toată noptica, mamă, ochii n'am închis.
 — Dar de ce pricină mamă? mumăsa l-a întrebat,
 — Apoi să vezi, el răspunse, când mă găteam de culcat,
 Uite, l'acea grindă, ochii îmi aruncaî nu ştiu cum,
 Şi văzându-o pătată, după cum e şi acum.
 M'am uitat mai de aproape să văd de ce s'a pătat.
 Ş'am cunoscut că vr'o vacă pe dânsa s'a băligat;
 De aceia toată noaptea am stătut pe gânduri dus.
 Ca cum poate umblă vaca cu picioarele în sus!
 Am făcut despre aceasta isometrice măsuri,
 Fizica am respirat'o, despre fiinţi şi naturi:
 Matematica asemeni am cercetat'o de rând,
 Nici loc gol nici plin într'însa de vre un lucru lăsând,
 În toată agricultura cu amăruntul cătai,
 În fel de experienţă capul tot îmi sfărâmai,
 Şi nici într'un chip o vacă n'am putut precum ți-am spus,
 S'o pui pe tavan să umble cu picioarele în sus.
 Pentru care toată noaptea m'am gândit nedomerit,
 Şi sperîindu-mi-se somnul, nici o clipă n'am dormit.
 Nenorocita lui mumă, stînd la el şi ascultînd
 Si astfel de muncă seacă d'o noapte 'ntreagă văzînd,
 Se lovi în cap cu pumnii, zicîndu-i: — o fătul meu!
 De şi vorbele-ţi streine, nu poci să înţeleg eu.
 Dar păcat de bănişorii ce 'i-am cheltuit în dar,
 Dacă n'ai putut pricepe atît un lucru măcar!
 — Cum eră să 'nţeleg mamă? învăţatul fiu a zis,
 Că 'n matematici aceasta nicăieri n'o găsesc scris?
 Atuncea se puse muma şi începû către el,
 Ca să-i tîlmăceasca lucrul şi a-i zice într'acest fel!
 Când s'a făcut casa asta meşterii 'n curte lucrau,
 Unde veneă şi cu vite, lemnele care cărau,
 Şi fiindcă isprăvise astă grindă de cioplit,
 Se băligă peste dânsa boul unui ce-a venit,
 Şi de şi am curăţit-o, dar mustul în ea intrînd,
 Astfel a rămas pătată, cum o vezi şi acum stînd.
 Asta o puteai cunoaşte, fără să te minunezi

Fără să-ți bați atât capul și fără somnul să-ți pierzi.
— Ei mamă! copilul zise, dacă profesorii mei,
Mi ar fi explicat ca tine toate lecțiile, ei,
Și dacă tu cu știința 'ți în locul lor mi-ai fi fost,
Nu eram eu să'mi pierzi somnul toată noaptea ca un prost,
Ba nici în străinătate nu ședeam atâția ani.
Nici voi nu eră să pierdeți cu mine atâția bani.
Și nici nu eră cu pumnii să-ți bați capul negreșit,
Că dintr'o Academie mare nerod am ieșit.
— Ba, muma sa îi răspunse, minte n'ai nici de un ban,
Și tu ca tatăl tău tocmai o să ieși un năzdrăvan.

Nastratin Hogea vânzător de lapte

Hogea dela oare-care
O căpriță căpătă
Și după ce crescú mare
Și primăvara fătă,

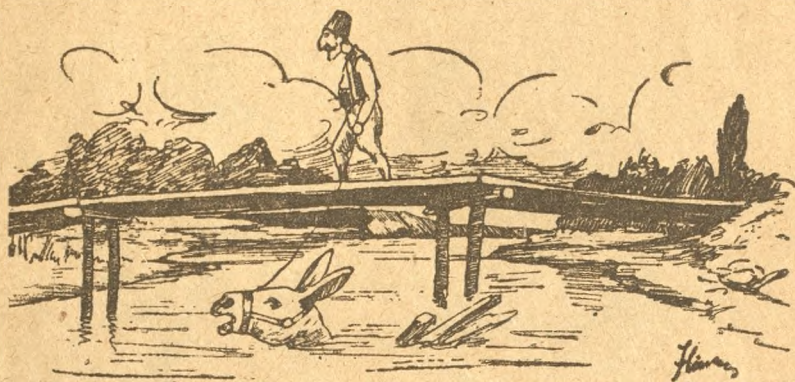
O luă de după urmă
Tocmai ca un ciobănaș,
Ca și cel cu mare turmă
Și se duse în oraș,

Că după ce va ajunge,
Întru sine se gândea
Lapte proaspăt de va mulge
Mai cu bun preț o să-l dea.
Și 'ncepând ca vânzătorul
Lapte dulce a strigă,
Și dacă cumpărătorul
Cu vre-un vas alergă
El mulgându-i de gustare,
De nu se 'nvoia din preț
Căscă gura caprii mare
Si-l turna 'n gâtu-i semeț
Crezând că acel turnat lapte
Drept în uger îl băgă.
Și-a plecat spre altă parte
Lapte dulce a strigă.

Intr'această lume, ori-ce d'unde vine se întoarce

Nastratin Hogeia 'n grădină castraveți mai mulți făcând
Și dintr'înși pe parale unul altuia vânzând
Cu banii strânși merse 'ndată să-și cumpere un măgar:
Cătă la cap cu căpăstru și în spate cu samar,

Il luă, merse 'n pădure, tăie lemne-l încărcă
Și 'ncet încet, după dânsul către casa lui plecă.
Când sosl la un râu mare și să-l treacă trebuind
L'a dat alături cu puntea Hogeia căpăstru fiind:

Măgarul din întâmplare în apă se 'mpiedică
Și neputând să se scoale s'afundă și se 'necă.
Nastratin Hogeia lăsându-l, fără a se turbura,
Zise: — Cum se vede treaba ursita așa ți eră,
Unde eră castraveții în apă a se 'năcri
Pe tine 'n locul acelor râul te acoperi:
Așa dar or castraveții, or banii din ei luați
Sunt ursiți precum se vede, în apă a fi 'necați.

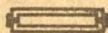
Dumnezeu nu dă în mână, ci pe alții binele-l mână.
După cum aicea unul, cearcă vadul ca nebunul

Nastratin Hogeia 'a geamie pe Dumnezeu când rugă
În auzul tuturoră într'acest chip tot strigă:
— Doamne, ca să nu mai supăr tot d'auna 'naltu-ți cer,
Să-mi dai o mie de galbeni; numai atâta îți cer

Dar să fie ei în număr tocmai în cap îi voesc,
Că d'o lipsi numai unul, îi las și nu îi primesc.
Rugăciunea asta însă care mereu o făcea
De multe ori pe uliți privind spre cer o zicea.

Un bogat tot auzindu-l și bani de prisos având
Luă o mie de galbeni și unul din ei scoțând:
— Ia să-l cerc, zise 'ntru sine și să fac haz puținel,
Fiind-că lipsește unul, să văz îi va lua el.
Și pe sub fereastră tocmai când erà Hogeà să dea,
Aruncă punga 'nainte-i ca să o poată vedea.
Hogeà cum o văzù 'ndată șezù chiar unde erà,
Turnă galbenii în poală și 'ncepu a i numără;
Văzând că lipseà un galben, numărându-i de trei ori,
Dar nu se 'ndură să-i lase, văzându-i strălucitori.
Ci zice: — Pentru un galben acum doar n'oi mai pretinde
Că cel ce-a dat p'aceștia el și p'acel mi-l întinde
Și strângându-i iar în pungă li băgă 'n sân frumușel
Lăsând să răză bogatul, uitându-se după el.

In certuri cine se bagă, pagubă trebuie să tragă

Nastratin Hogea 'ntr'o seară
Pe când viscoala afară,
De frig cum se desbrăcase
Și sub plapomă intrase,
Aude în bătătură,
La ușă ceartă și gură;

- Nevasta-i zise l'aceste:
Ieși frate, de vezi ce este?
El răspunse: Ia mă lasă,
Că să ceartă, ce ne pasă?
Ea iar cu ghiontul împinse,
El iar că nu va, răspunse,
Dar văzând că pace n'are

Cu plapoma 'nfășat sare
 Și deschide ușa iute
 La gâlceavă să se uite;
 Dar ei cum îl văd îndată
 Lasă gâlceava p'alt-dată
 Săr la hoga, îl desfășe,
 Il las numai în cămașe

Și cu plapoma 'n spinare
 Fug pe 'ntunericul mare,
 Deci văzând Hogeaa aceasta,
 Intrând, la 'ntrebat nevasta:
 — Bărbate, ce ceartă fuse?
 El necăjit îi răspunse:
 — Ia! pentru plapoma noastră
 (Și-acum vai de pelea noastră!)
 Că pe loc cum o luară
 Indată se împăcară.

Dintr'o credință deșeartă, cade omul și într'alta

Nastratin Hogeia 'ntr'o vreme lemnele de-ars isprăvind,
Si o dumbrevă de satu-i nu prea departe fiind
Merge, se urcă 'ntr'unul din cei mai bătrâni copaci

Ca să taie și să surpe după dânsul ramuri (crăci)
Și văzând o cracă bună, s'a pus să șează pe ea
Ș'a 'nceput despre tuiplină cu secure a tăia

Unul ce trecea pe cale, se opri la el strigând:
 — Omule! dar rău tai lemnul, o să cazi, fugi mai curând.
 Hogeia supărat îi zise: — Doar n'oi fi tu vr'un prooroc:
 Și iar începù să taie șezând într'acelaș loc,
 Care cum reteză craca cu ea cu tot jos căzù
 Și atunci pe călătorul de prooroc îl crezù:

Cât mai tare se ridică și aleargă șchiopătând
 Din piciorul ce-l lovisе și în urma lui strigând:
 — Stăi, mă rog, tu acel care ești prooroc, (prevăzător)
 Și fă bine de îmi spune când și'n ce zi o să mor?
 Iar acela ca să scape de rugă și de supărări.
 — Sufletu-ți, i-a zis, se ține numai în trei strănutări.
 Auzind Hogeia aceasta de odată se 'ntristă
 Că până să meargă acasă de două ori strănută.

Pentru că lemnele grele în spinare-i ce s'afllă,
 Ardicând, peste puțință eră a nu răsufflă :
 Și crezând că o să moară l'al treilea strănutat,
 A plecat ca să se ierte cu toți amicii din sat.
 Și fiind cam îndeseară, când începe a murgi,
 Strănută ș'a treia oară, și se grăbi a fugi,
 S'ajungă să moară'n casă-și cu capul pe căpătâi,
 Că aceasta era 'n lume, dorința lui cea dintâi.

Dar în fuga-i fără veste căzù 'ntr'o groapă cu grâu,
 În curtea unui prieten și se 'ngropă pâna'n brâu,
 (Fiind că tocmai în vremea treerișului eră
 Și-o lăsase destupată având încă a cără).
 Hogeă socotind acuma că 'ntradevăr a murit
 Și în fundul iadului a ajuns nepocăit,
 Rămase într'acea noapte aci'n groapă a dormi
 Și că la mai rău n'ajunse, către Alah mulțumi.
 Tot într'acea noapte încă și în curtea gropii-acești
 S'a 'ntâmplat să poposească și slujbași împărătești.
 Cu catări și cu povară de cleștar și porțelan.
 Și cu clopote la gâturi ca și la ori-ce chervan,
 Nastratin Hogeă din groapă acest sgomot auzind,

Ce lucru e vrând să vază și cu capu sus ivind,
 Cum îl zăresc de-odată catării se înspăimânt,
 Sar, se izbesc unul de altul, trântesc toate la pământ.
 (Vai, sărmane Nastratine, cu pielea o să plătești !)
 Incaer pe Hogeă 'ndată cel ce mort se socoti,
 Il tăresc, încep a-l bate și prin curte a-l trânti :

Bietul Hogeă socotea că dracii în iad îl muncesc
 Pentru păcatele sale, cărțile precum vestesc.
 După ce mi ți-l bătură până când s'au săturat,
 Amețit de tot lăsându-l în drumul lor au plecat.
 Hogeă viindu-și în fire alta îi dete în gând
 Si 'ntorcându-se acasă, părerea fără a'și schimba,
 Prietenii și vecinii începură a'l întrebă,
 Zicându-i : — Hogeă efendi, când ai fost și ai venit ?
 Spune, în lumea cealaltă cum și ce fel ai găsit ?

Hogea răspunde la-aceasta : — Fraților mâncați și beți.
Și să nu speriați catării, să vă feriți cât puteți!
Dar de cât toate mai bine faceți or și ce mijloc
Și dați grâu fiert de pomani și mai cu seamă cojoc,
Ca cumpletele toiege mai puțin să le simțiți,
Când veți fi pentru păcate de draci în iad pedepsiți.

Te păzește să nu-l superi, printre proști să-l numeri

Nastratin Hogea 'ntr'o vreme nouă măgari dobândind
Și într'o zi toți aceștia la pășune scoși fiind,
S'a dus seara ca să-i strângă de pe câmp unde eră
Și de sunt toți vrând să vază începù a i numără,
leșind dar la număr tocmai pe unul încălecă
Luă pe toți după urmă și la casa lui plecă.

Când mergea pe cale însă stătù iar ai numără,
Și vază că înainte-i numai opt măgari eră,
Se uită se miră singur că unul ce s'a făcut,
Și vazănd o groapă-adâncă pe unde a fost trecut,
Gândi că poate într'ânsa unul din ei a căzut,
Când a privit el cu ochii aiurea și n'a vazăt;

Descălecă și se duse în groapă a se uită,
 Dar ce să văză 'ntr'însa, când de geaba căută ?
 Se 'ntoarse și 'ncepù iarăși măgarii a și numără,
 Și văzându-i că sunt nouă, începù a fluera ;
 Iar încălecă pe unul, și până 'ntr'un loc mergând,
 Să-i mai numere odată, iarăși-i veni în gând.
 Și văzând că ei acuma iar la număr opt erà
 (Că el pe cel de sub dânsul nici decum nu-l numără)
 Stând : — Ciudat lucru, el zise, or ochii mei sunt stricați,
 Or eu nu pot ca să-i număr, cum merg ei amestecați !
 Și descălecând îi puse câte unu unu 'n rând
 Și pe fiecare mâna puind el și numărând
 leșiră măgarii tocmai, nouă după cum au fost,
 Si 'ncălecă iar pe unul, făcându-se singur prost.
 Plecând însă cu 'ndoială, nu se putù stâmpără,
 După ce puțin mai merse, iar stătù a-i numără !
 Și măgarul de sub dânsul nenumărând iar așa,
 Tot opt ca și pân'acuma ceilalți la număr eșă.
 Intr'acest timp trecând unul, zise, nu te supără
 Fă bine și te oprește măgarii a-i numără !
 Ca să văz și tu ca mine tot așa lipsă îi scoți ?
 Mai că mie mi se pare că nu sunt la număr toți.
 Incepù omul acela măgarii a-i numără,
 Arătând întâiu cu mâna de sub el care erà,
 Hogeà îi zise (văzându-l că începe de la el),
 — Dar ce ! mă pui și pe mine în rând omule mișel ?
 Și necăjit de aceasta, acasă cu ei s'a dus
 Și aci iar cu nevasta ca să-i numere s'a pus.

Să fii altfel nu se poate, ci ca omul întru toate

Un sătean pierzând măgarul, la Nastratin alergă
Și ca să se facă 'n geamie vr'un cuvânt îl rugă,
Că poate cu întâmplare cineva l-o fi găsit
Și neștiindu-i stăpânul îl ține 'nchis tănujit.

Mergând Hogeia în geamie și după ce s'a închinat
 Și se rugă împreună cu norodul adunat,
 Stând la un loc oarecare mai sus ceva de pământ
 Incepù tot deodată acest următor cuvânt :

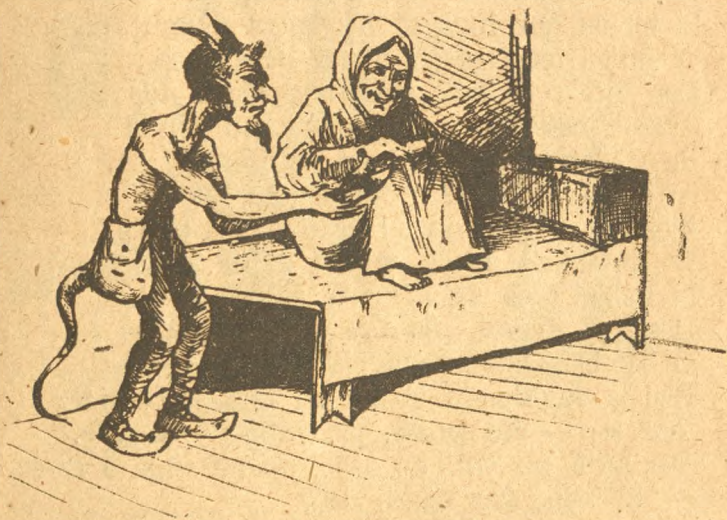

— Ascultați toți credincioșii profetului Mahomet,
 Aceia ce vă voi zice în cinci vorbe de secret :
 Din voi care în viață cafea, tutun n'a gustat,
 Care rachiu, vin în gură vre odată n'a băgat,
 Și care n'a jucat table, damă sau ceva cu cărți,
 Nici s'a adunat vreodată să petreacă 'n alte părți,
 Acela. zic, din voi care a putut trăi așa

Il poftesc aci la mine acum a se înfățișă,
Toți câți erau în geamie auzind acest cuvânt
Se gândeà de vr'una d'asta dacà împărtășiți nu sânt
Și nu îndrăznea la Hogeà a se înfățișă,
Ci cum își săvârșia ruga plecà afarà, așa.
Mai în urmă iacà unul, mai nevoiaș și mai prost,
Ce s'a știut că de-acestea neîmpărtășit a fost,
Viind către Hogeà zise : — Iacà eu în viața mea
N'am băut vin niciodată, nici rachiu, tutun, cafea,
Niciodată table, damă, ori cărți eu nu am jucat
Nici în niscăi conversații cu alții m'am adunat.
Auzind Nastratin Hogeà, s'a întors a se uită
Către cel ce își pierduse măgarul și-l căută,
Strigând tare : — Ei tu! n'auzi! vino aproape să vezi :
Iacà ăsta ți-e măgarul, pentru care publicezi,
Ia-l, pune-i căpăstru 'ndată și te du unde voiești,
Că mai bun decât acesta cât să cauți nu găsești,

Baba mai meșteră ca dracul

A fost o însoțire ce trăia 'n iubire,
În pace, în tihnă și 'n mare unire.
Ei nu știa ceartă vr'odată în viață,
Ci și da unul altui vorbe cu dulceață.

În scurt, într'atât trăiau acești bine
Încât de poveste eră la oricine.
Dracul însă, care 'n casnici coada 'și vâra,
Și face să 'nceapă între ei, gâră, mără,
Se sili, pe-aceștia cu neîncetare
După a sa voie să-i aducă 'n stare.

Intinzând el dară cursele lui toate
 Si ca să-i supuie văzând că nu poate
 Căută o babă, auzind că ele
 Il întrec pe dânsul la drăcii și rele.
 S'a găsit pe una, Vișana anume,
 Intâia drăcoaică a dracilor din lume.
 Se duce la dânsa, pricina îi spune
 Că n'a fost puțință pe ei a supune,
 Zicând: — Stii că este un grai decând vacu,
 Că-și sparge cu vremea opincile dracu,
 la numai privește opincile mele
 Că se trențuiră în mici peticele,
 Si tot nu pot încă să bag între dânsii
 O intrigă mică și să-mi răz de dânsii;
 Dar dacă poți face mai mult decât mine,
 Arată-ți puterea, te rog, fă-mi un bine!
 Ea clăti cu capul și între rânjitură
 Iși arată colții cei pocți din gură,
 Zicând: — Ei copile! vezi că e pricina,
 Că nu știi pe unde se udă găina.
 Iți trebuie încă să înveți la școală,
 Deși ești diavol, dar ți-e tigva goală.
 O bătrână, astfel cum mă vezi pe mine,
 Nici la degetu-mi ăl mic nu te pui pe tine.
 Zise el: — Se poate, pe vorba-ți se vede.
 Dar până nu văd cu ochii, nu-mi vine a crede.
 — Ei bine, dar ce-mi dai?
 Că pe capul tatii, nu mă duc degeaba.
 — Bucuros, răspunde, pe loc voui fi gata
 Să-ți dau o pereche de papuci galbeni plata.
 — Nu m'aș fi dus, zise, dar cu aste toate
 Merg ca să vezi numai Vișana ce poate.
 Deci începui baba adese să meargă
 La acea femeie, căscioara să-i spargă.
 Găsi ea mijloace s'o 'mprietenească
 Cu una cu alta ca să o momească.
 Si precum pescarul undița 'și întinde

Si cu râmă 'nșală peștele ce-l prinde,
 Așa își întinse planurile sale
 Spre ea ca s'o tragă cu vorbe morale,
 Până când văzu că prinse ea putere
 Si are mijloace ca să bage'n miere,
 Așa 'ntr'o zi 'ncepe femeii să zică :
 — O ! fetica mării ! cum ești frumoșică.
 Cum îți văz purtarea, cum te văz cinstită

Si cum ești de blândă, cu firea tihnită.
 Trăiești încai bine și cu bărbățelul ?
 Or ca pisicuța (gâr, mâr) cu cățelul ?
 Dar să nu-ți prea pese, că toate-și au leacul,
 Eu am meșteșuguri să 'mblânezsc pe dracul !
 Să 'ți-l fac să fie blândișor ca mielul
 Și să-l joci cum joaca mâța șoricelul.
 — Nu-mi trebuie. mamă, tânăra îi zise,
 Soarta mea un prea bun bărbat îmi trimise,
 Drag mi-a fost și mi este, el iar mă iubește.

Și ca noi îmi pare că alt nu trăește,
 De ceva de'l supăr îmi crede, mă iartă,
 Căci mașele în om încă tot se ceartă.
 Sunt prea mulțumită cum trăiesc în viață,
 Numai sănătate sfântul să trimeată.
 — Or și cum, fetico, îi răspunde baba,
 Când îl vei supune, altfel merge treaba,
 Că usturoi dulce și bărbat iar moale
 Nu se poate'n lume, el nu poartă poale.
 Cât de bun să-ți pară tot el ciocan este,
 C'asa li e ursita bietelor neveste:
 N'ai să-ți deschizi gura să-i dai vr'o poruncă
 Că 'ndată asupra-ți ura își aruncă:
 Numai a lui vorbă'n seamă să se ție,
 El ca untdelemnul d'asupra să fie,
 Să-ți fac eu un lucru, ascultă de mine,
 Să trăești cu dânsul încă și mai bine.
 Il îmbrobodești, știi, chiar ca p'o muiere,
 li pui în cap țestul, și rabdă'n tăcere.
 Tânăra, aceste auzind, se pleacă,
 S'asculte pe baba, ce-o 'nvăță să-i facă:
 — Na ăst brici, îi zice, că-i vrăjit de mine
 Și la prânz bărbatu-ți acasă când vine
 Și când după masă o vrea să se culce,
 Tu dute la dânsul cu firea-ți cea dulce,
 Prefă-te că îl ei, în cap a-i ucide
 Si când vezi c'adoarme și ochii închide
 Atunci scoate briciul (vai ce am'gire)!
 Si cruciși din păru-i taie patru fire,
 Si mai către seară firele acele
 Mi le vei da mie să le pui la stele:
 Apoi să vezi viață, să vezi fericire,
 Să vezi trai atuncea și să vezi unire!
 Proasta tinerică briciul în sân bagă,
 Dorind să se facă soțului mai dragă.
 Baba d'altă parte la bărbatu-i merge,
 Din ochi li clipește, îl mișcă de hană,

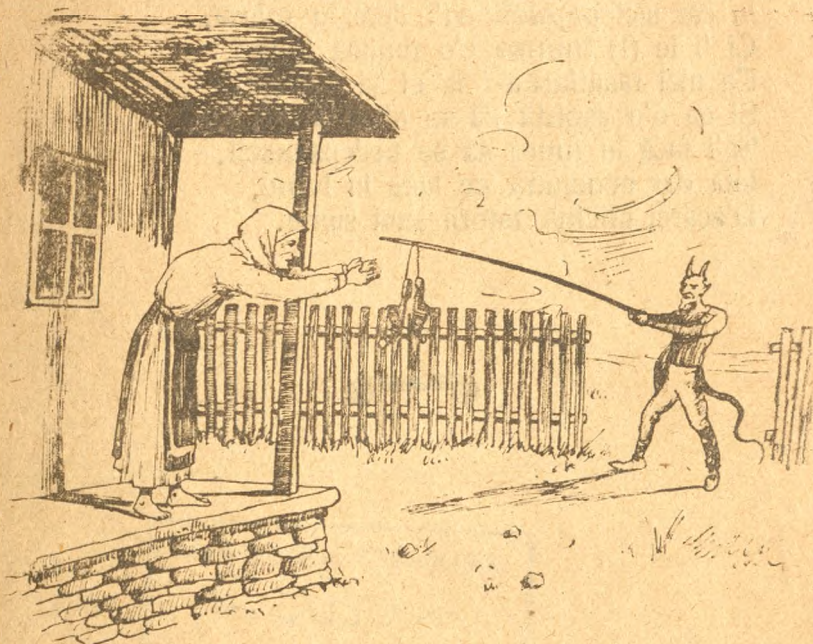
Se face că are să-i spuie o taină.
 El, vrând iar să afle ce o să-i vorbească,
 Se puse să-i spuie și ea să-i șoptească,
 Zicând: — Dragul mării, of! ce te așteaptă!
 Ce nenorocire ți s'a pus în faptă!
 Soția ta astăzi, perechea-ți iubită,
 O să te răpuie cu moarte cumplită:
 Că ea de un tânăr are înclinare.
 Pe care-l iubește mai de mult îmi pare,
 Și el un brici dându-i o învăță dușmanul
 Ca să-ți taie capul, astfel dându-i planul:
 Astăzi când vei merge să prânzești acasă
 O să ia să-ți cate, în cap, după masă,
 Și viindu-i bine mâna o să-și puie
 Ca să-ți taie gâtul și să te răpuie.
 Și dacă a mea vorbă necrezută-ți pare,
 Prefă-te că nu știi de nici o urmare,
 Si-i vedeà cu ochii gândul cum îi este
 Să zici bogdaproste că îți dedei veste.
 Omul, cum aude, speriat peste fire,
 Stă la îndoială și'n nedumerire,
 Se muncea cu gândul, cum a lui soție
 Intr'atât tirană asupra'i să fie!
 Și cum să îndrăsnească la o așa faptă
 Cu totu'mpotrivă și neînțeleaptă?
 — Nu gândește urma! nu gândește răul!
 Și acel ibovnic al ei, nătărăul,
 Cum putu s'o'nvețe ca să mă omoare!
 Nu știe că'i ocnă și spânzurătoare?
 Și ea, ticăloasa, nu putea să'mi spuie,
 Căci dragoste'n silă, niciodată nu e.
 Să'mi fi zis: Eu, frate, mă duc de la tine,
 Că nu ești pe gustu'mi, n'ai nimic cu mine.
 Și'i dam voie însumi să meargă în pace,
 Cu el să trăiască pe unde îi place;
 Pe semne păcatul și așa îi trage
 Amândoi viața în nevoi să-și bage

Ce zic nici eu nu știu, așa e se vede,
 „Vorba de rău omul prea lesne o crede“,
 Deci dar mă voi duce și mă voi preface
 Că nu știu nimica, să văz ce se face. —
 Judecând acestea se duce acasă,
 Ca și altă dată se puse la masă;
 Mâncând în tăcere și'ntristat cu totul,
 Se dete pe o pernă, rezimându-și cotul.

De necaz și ciudă, foc eșia dintr'insul,
 Iată și nevasta veni lângă dânsul,
 Li aplecă însă și capul pe genuche.
 — Stai să văz, zicându-i, ai vre-un păduche?
 Așa el se lasă să vază ce-o face
 Și ca când adoarme mijind se preface.
 Ea atuncea briul încet din sân scoate
 S'asuprăși pornește urgiile toate:

Că el, cum o vede, în picioare sare,
 li ia din mâini briciul, zicând cu strigare :
 — Tirană muiere, ăsta'ți este dorul !
 Asta'ți e credința, ăsta'ți e amorul !
 Asta'ți-e virtutea cea nelegiuită !
 Asta'ți e morala cea afurisită !
 Cum din cer nu cadè fulger să te arză,
 Să te mistuiască, trăznet că te piarză,

Cum nu se despică locul ce te ține
 Și să te înghită de vie pe tine !
 Fugi ! piei, nemilostivo ! nu'mi sta înainte.
 Nu'ncap'nedreptare, nu'ascult cuvinte !
 Du-te de trăiește cu cine îți place,
 Dintr'această clipă pleacă d'aci, drace.
 Că'mi'ai voit răul nu'ți fac răslpătire.
 Băgdaproste babii că mi-a dat de știre !

Ar fi vrut săraca să'l încredințeze,
 Dar cine'i da pas ei ca să se'ndrepteze;
 Geabă ea acuma făcea jurăminte
 Că cutare babă a scos'o din minte:
 Și-a pierdut credința ca și Eva raiul.
 Și ca pân'acea nu le-au mai fost traiul.
 Care săvârșire văzându-o dracul
 S'a speriat cu totul, de baba, săracul!
 Atât îi fu frică de acea bătrână
 În cât nici papucii nu'i dete în mână,
 Ci 'i le (!) întinse c'o prăjină lungă,
 Ca nici răsufierea-i la el să ajungă
 Și ca d'o aspidă să se otrăvească.
 Să'l facă în lume să se pedepsească.
 Iată dar minciuna ce face în lume,
 D'acărei pricină istorii sunt sume.

BIBLIOTECA JUDEȚEANĂ
 — CLUJ —

11772/27
 ANTI-CARIAT
 CLUJ
 — Lei 20 —

ULTIMELE PUBLICAȚII
apărute în
EDITURA LIBRĂRIEI H. STEINBERG & Fiul.

	<u>Lei</u>		<u>Lei</u>
D. D. PATRAȘCANU		NICHIFOR CRAINC	
Domnu Nae, ed. II	25.—	Icoanele vremii	5.—
Candidat fără noroc, ed. III	25.—	V. DEMETRIUS	
Timothei Mucenicul, ed. III	30.—	Strigoii	7.50
Trei Comedii	35.—	Cântăreța, ed. II-a.	12.—
MIHAIL LUNGIANU		L. BACHELIN	
Mucenicii Neamului	20.—	Esquisses Roumaines	4.75
Povești	20.—	C. MOLDOVANU	
I. AGÎRBICEANU		Majestatea morții	4.—
Popa Man	7.50	Sărbătoarea pâinii	4.—
Luncușoara în Paresemi	6.—	Neguțătorul de Arome, ed. II.	5 —
Dela Țară. Schițe și po- vestiri	12.—	Autori și Actori, pagini de critică dramatică	8.—
AL. CIURA		TH. D. SPERANTIA	
Sub steag străin	7.50	Vinovata? roman	20.—
I. A. BASARABESCU		Fete de azi, roman.	30.—
Un dor împlinit, premiată de Academia Română	10.—	Anecdote cu noroc	15.—
M. THEODORIAN-Carada		Anecdote cu minuni	15.—
In Cumpănă	5.—	MIHAIL NEGRU	
BLASCO IBANEZ		„Eu“ roman	20.—
Coliba Blestemată	20.—	L. REBREANU	
A. WEISS		Golanii	15.—
Studii Literare	20.—	VIRGIL ȘTEF. SERDARU	
		Luptele de la Mărășești și Oituz	15.—
		EMIL ZOLA	
		Nana	40.—